

ELŐFIZETÉSI ÁR

Helyben hazhoz hordva és vidékre postai megküldéssel:

Egész évre 4 ft — kr.
Félévre 2 ft — kr.
Negyedévre 1 ft — kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetéseket jutányosan számítunk.

Hivatalos hirdetések 100 szóig 1 frtért közöltetnek.

Kinestári helyéldj minden hirdetésért 30 kr.

Hirdetéseket s előfizetéseket felvesz Landesmann M. könyvkereskedése S.-a-Ujhelyben.

SÁTORALJA

Zemplénnvármegye közérdekeit képviselő hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG

ÉS

KIADÓHIVATAL

hova a lap szellemi részét illető közlemények s az előfizetési pénzek, hirdetési kéziratok s díjak és a lap szétküldésére vonatkozó felhívások intézendők

Sárospatak, Kovács-utca 173. sz.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Bermentetlen leveleket nem fogadjunk el.

Nyitlter minden hora 20 kr.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:

STEINFELD JENŐ.

TÁRS-SZERKESZTŐ:

RÉZ LASZLÓ.

A foispani látogatás.

A legtisztább örömmel telik el szívünk arra a gondolatra, hogy Zemplénnvármegye főispánja, **Molnár István** oméltósága, a főispánok legtekintélyesebbje, látogatása által tüntette ki városunkat. Igen, városunkat, mert noha a két kultur-intézetnek volt a vendége, de azon jóleső tudatban, hogy e kultur-intézetek a mieink is, mint városó: úgy érezzük, hogy városunkat is meglátogatta. Ez az öröm a legtisztább öröm, mert úgy hisszük, hogy nem érdek hozta hozzánk, hanem az önzetlen, igaz szeretetnek a lelke. Az ilyen szeretetnek érzése pedig olyan öröm, melynek talán párja nincsen.

S ezt az örömet annyi sóvárgó várakozás után 1895. október hó 9-ike hozta meg nekünk. Vajha ez a nap maradandóva tenné e mi örömmünket, hozva számunkra maradandó boldogságot is. De higgyünk, bizzunk és reméljünk! Ugy a város, mint a két kultur-intézet történetében legyen e nap nemesak egyszerűen emlékezetes, de forduló pontot is képező!

Mi abban a reményben, hogy csakugyan ilyen lesz, egy kissé tovább fogunk e napnál, illetőleg az ezen napon végbe ment eseményekhez fűződő gondolatoknál megállapodni. Tesszük ezt még abban a tudatban is, hogy edes örömmünket e gondolatok némelyikével meg fogjuk keseríteni, de csak azért, hogy az október 9-iki események által bennünk felkeltött remény annál edesebb, annál boldogítóbb legyen.

Az a gondolat, mely a mi mostani edes örömmünket megkeseríti, az, hogy bizony mi — Sárospatak városa — mostoha gyermeke vagyunk Zemplénnvármegyének. Nem is gondolat ez különben, de több annál: a valónak keserű érzése. Pedig hajdan királyok, fejedelmek lakták e várost; országgyűlések, fejedelmi tanácskozások színhelye volt! Ma? — ügyet se vet rá a kívül álló. Ugyan ki ellen, mit vétett e város, hogy árván, elhagyottan kell élnie? 1867 óta az egyes városok külső, belső élete annyit fejlődött! Felettünk pedig ez idő nyomtalanul tünt el.

És a várossal együtt mostoha gyermeke Zemplénnvármegyének, de meg az alkotmányos magyar kormányknak is — a dicső multtal bíró főiskola, az „ország gyöngye” is. De hát ha még valaki ez utóbbit kétségbe vonná is, mit érne az, ha eltipik mellőle vagy legalább hagyják elrongá-

lódni — a keretet. Sárospatak városa e hatalmas intézetnek, ez „ország gyöngyének” a kerete.

„Mi nem valljuk azt — száz meg száz okból — hogy csak a sok modernizmussal (!) szaturált fővárosok volnának alkalmasak főiskolák helyéül: hanem azért elvünk az, hogy a tanuló ifjuság fejlesztésére legyen befolyással maga azon város is, melyben végzi iskoláit, továbbá, hogy abban a városban találjon a tanár és tanítványkényelmét, kellemes szórakozást, egyszóval, hogy otthon érezze magát.

És Sárospatak milyen e tekintetben? Vajjon nem jobb volna-e szólni se róla? Egy szőlőire nézve elpusztult, ipar- és kereskedelemre nézve aggasztóan hanyatló, — mezei gazdálkodással foglalkozó — s a **jelen körülmények között** éppen azért folyton szegénykedő kis város, hol izlés nemesítésről, kényelemről és kellemes szórakozásról — szó sem lehet ma.

Mi úgy érezzük, hogy rank nézve a mindent elnyelő Moloch: S.-a.-Ujhely. És ebben, illetve ennek a helyzetnek a megteremtésében nagy része, talán egyedüli része van a felentebb állóknak, magának a hivatalos Zemplénnvármegyének is. Mostoha volt nagyon régen már, mostoha mind ez ideig nagyon hozzánk. — Miért? Talán azért, mert e kis város lakosai nem szüntek meg a nemzet legsötétebb időszakaiban sem igaz magyarok lenni?! Talán azért, mert ahogy érzett e város, mindig úgy cselekedett és egy izben segített még kormányelnököt (Lónyai) is buktatni ellenzéki szavazatai által?..... Mennyi sok „talan”-t tudnánk még felhozni. De nem tesszük mert ennél az utolsó „talan”-nál valami eszünkbe jutott.

Nevezetesen arra az időre, melyre ez az utolsó „talan” vonatkozik, esik az, hogy **feloszlattuk a pataki járdst** s ezzel elrabolták ettől a kis várostól azt a csekély jövedelemforrást is, mely mint egy járás központjának kis iparát és kereskedelmét emelte volna.

A város attól az időtől fogva folyton esdekel, hogy adjanak neki szolgabíró-ságot, járásbíró-ságot: zörget ott ahol csak alkalma van; nyer minden képviselő-választáskor ígéretet is: oh de az ígéret csak szó s kijön a nagyságos és méltóságos ajkakon, de elröppen nyomtalanul. Patak szolgabíró-ságáról szólnak, mikor igérni kell, de tenni nem tesz senki.

„Eddig az 1883. XV. t.-cz.-ben kevés volt a megye dotatiója”, azt mondták, azért nem lehet szolgabírója Pataknak: de, most már felemelték a megye dotatióját is és még sincs! S a város kisipara s

kereskedelme pusztul; iparos és munkás ifjusága évről évre nagyobb csoportokban özönlik Amerikába.

Azt is felszokták némelyek — **roszakaratalag** — hozni Sárospatak e jogos kívánsága ellenében — mit némelyek el is hisznek — hogy Patak nem geographiai központ. Pedig térképi és statisztikai adatok világosan és megzafolhatatlanul bebizonyítható, hogy Sárospatak 29 községnek oly központja, melyek, mint járási központhoz közelebb esnek Patakhoz, mint a mostani 4 járási központjához. S ha a közügyet és nem egyes privát egyének s helyek érdekeit tekintjük, nem is lehet azon töprengeni, hogy a beosztás ne így hajtassék végre.

De egy szolgabíró-ságot, legalább már azért is megérdemel Sárospatak, mert itt van e város kebelében a több, mint 3 századdal büszkélkedő főiskola, mely sok kitünőséget nyel a hazánkn. Kötelessége volna tehát e megyének, hogy a hogy lehet, úgy legyen segítségére ez intézetnek nemes és nagy munkáját elvégezni. Legyen közvetve legalább az által, hogy gyarapítsa Sárospatak városát s ne azon igyekezzen, hogy a **keretet** apródonkint elszedegesse e főiskola mellől. Mi lesz az iskola egy maga város nélkül.

Ime ott van Erdélyben az Emke! Mennyit áldoz, hogy a közművelődés emelkedjék! Nem is kellene itt a megyének áldozni se, csak egy régi mulasztását kipótolni s nem is gondolják mennyi hasznot tennének a magyarországi közművelődésnek! mennyire emelnék e kis város vagyoni helyzetét.

Vagyoni helyzetünk emelése?! Oh e vágyakozásunk megint mostoha voltunkat juttatja eszünkbe. — Szóhajott, hogy Zemplénnvármegyében cukorgyárat és dohánnyárat kell építeni. Patak még csak említve sem volt, Kapta az egyiket Szerencsre, hol ezreket kell költeni csak a gyárba szükséges vízre és üresen maradt Patak bővizével és épen alkalmas helyével. Kapta a másikat Ujhely s Patak megint hoppon maradt, holott minden tekintetben lett volna olyan alkalmas, mint Ujhely. Hát miért történt mindez így? Pataknak nincs szüksége tán semmire, vagy nem érdemes reá?! Méltóságos urak, szegény ez a város nagyon és sok szolgálatáért a jobb sorsra nagyon érdemes!

De elmélkedjük csak tovább! Válaszszuk el a szellemit az anyagitól. Vajjon nincse így is jogos kívánni valónk?!

Drága nemzetünk ünnepet ülni készül — ezer éves lételének emlékére. Minden egyes igaz magyar, minden testület észrt vesz ez ünnepeben s áldozatot hozni kész.

A mi megyénk, Zemplénmegye se marad hátra, meghozza áldozatát. 5000 ftos szobrot tervez emelni annak az eseménynek emlékére, hogy Árpád a szerencsi síkon táborba szállt; és e szobrot a *tarzali* Árpád hegyére tervezi.

E tárgyban véleményért fordultak már illetékes egyénekhez is s ezek közül *Marczali Henrik* egy — ilyen kérdésekben elfogadható — tekintély meg is adta a feleletet s nem helyesli a tervet. S felhívja a figyelmet Zemplénvármegye történetében más kimagasló eseményekre, pl. Sárospatakra, hol történeti nevezetességű fejedelmi fészkek, régés-régen alapított főiskola van.

Oh tempora, oh mores! A távolból kell figyelmeztetni e megyét a legdrágább kincsére, mely kincset annyi századok sok küzdelem árán hordott össze! Hát nem jut Pataknak a millenium alkalmából sem a megye részéről semmi?! Hát nem méltóbb lett volna — ha már alapítványról nem szólhatunk — annak a szobornak itt Patakon, mint ott a kietlen tarzali hegytetőn, hová csak a madár téved el néha-néha; itt Patakon, hová annyi ember jön el évenként gyermekéhez, meg magához az alma máterhez is. Ide Zemplénvármegye, ide a szobrot! Hadd hirdesse itt a jövő nemzedéknek az ezredéves Magyarországot! Hiszen az a szerencsi táborba szállás — mint Marczali is írja — nem is bizonyos: de hogy e főiskola sok századdal dicsekedik, hogy áll még ma is es, hogy e város ezredéves történetünkben sok esemény színhelye volt: az bizonyos. . . .

De ha eddig mostoha gyermeke volt is e város és e főiskola Zemplénvármegyének — bármibenem okból: nemuljon el e köznapi politika bosszúja valahára már. Ha lett volna is büne a városnak, megbűnhődte már azt egészen. S ha nem magaért a városért is, de leginkább ennek kéréséért, mely kincse magának a hazának is, tegye édes gyermekévé e várost a megye. Tekintse e főiskolát úgy, mint egy nemzeti oltárt, melyen ha áldoz, áldoz a *nemzeti* közművelődés oltarán.

De el e panaszokkal! Hagyjunk fel a keserűséggel! Ma csak öröm és *remény* töltse el keblünket! Hosszu idő múltán a magyar kormányunk legbizalmasabb embere látogatott el hozzánk október 9-én, — ahoz az iskolához, a melyben a Rákócziak szelleme lengte át századokon át és lengi ma is — a tanítók és tanítványok lelkeit, mely szellemet fent nem jó szemmel néztek, — s ma egy jó lelkű nagy ur, egy érző nagy hatalom *elismeréssel* ajkán állt meg e vén iskola falai között.

Ez reményt nyújt nekünk. Mi annak a hatalmas urnak jóságos kezétől, mely baráti jobbot nyújtott október 9-én e főiskolának, jótékonyágot remélünk. Mi bízva tekintünk felé, hogy miért epedve epedünk már régen, segíteni fog megszerezni azt.

Áldja is meg őt már azért a jóságáért is a Gondviselés, hogy a reményt táplálja bennünk városunk, főiskolánk meglátogatása által: és segítse meg őt a Gondviselés, hogy e reményünket megis valósíthassa!

E boldogító reményünket tápláló főispáni látogatás a következőleg folyt le:

Az előjelek.

Már napokkal a nevezetes október 9-ike előtt elérkezett a híre annak, hogy Zemplénmegye fő-

ispánja, *Molnár István*, látogatásával fogja szeretnivalóit a sárospataki két kultur-intézetet: a három százados rot. főiskolát és az állami tanítóképezdét. A különböző testületek azonnal hozzá is láttak a szíves látás külföldi kifejezési módjának megállapításához. Itt is, ott is, mint igen nevezetes és jelentőségteljes mozzanatot tárgyalták a főispáni látogatást.

9-én pedig már korán reggel elárulta Sárospatak város külföldi képe, hogy a két testvér kultur-intézettel innepelni készül. Egy nézett ki, mintha szokott egyhangúságról — legalább e napra — levetkezte volna. Alig volt a hosszú Kovács-utcaán ház, melyen ne lengett volna a nemzeti lobogó.

Egy szó, mint száz: mikor e hír hozzánk elérkezett: jön a főispán, mintha itt is, ott is — hangzott volna: „örül mi szívünk, mikor ezt halljuk”. — Hogy miért? — Csak érezni tudjuk, de elmondani talán nem is . . .

A megérkezés.

Mikor az Újhely felől jövő gyors vonat reggel 7 óra 23 percekor berobogott a pályaudvarra, már ott várta az érkező magas vendéget a főiskola 4 tagú küldöttsége: Ballagi Géza dr., Buza János, Nagy Gusztáv és Szinyei Gierzson; a képezdei tanári kar és a város képviselője. A főispán úr kíséretében voltak: Dr. Molnár Béla orsz. képviselő, Dókus Gyula főjegyző, Matolay Etele alispán, Fejes István ref. esperes lelkész, Nemes Lajos kir. tanfelügyelő, Becks Béla pénzügy-igazgató, Barthos József fogszabrió, Dongó Géza főszámvérvő, Staut József főispáni titkár, Mizsák István tiszti főjegyző, Miklóssy István gör. kath. lelkész, Mezner Gyula id. Beregrázi István segéd tanfelügyelő, Vay Ernő gr., dr. Molnár János. — A kölcsönös rövid üdvözlés után az egész társaság kocsikra ült s a ref. főiskolához hajtatott.

A fogadtatás.

Amint az illusztris vendégek kevéssel 8 óra előtt a főiskolához megérkeztek, már a tanuló ifjúság a tanári karral egyetemben a főiskola — mindenkinben kegyeltes érzéseket ébresztő — oszlopos bejárata alatt várakozott. Az ifjúság az oszlop-csarnoknak nevezhető bejárat két emelkedetebb oldalát foglalta el, a tanári kar pedig a két emelkedettebb hely közül a baloldali, a könyvtárhoz felelő lépéső alján foglalt helyet testületileg.

A főispán és kísérete, amint az oszlopos bejárat alá érkezett, az ifjúság és tanári kar lelkes éljéne fogadta s ezután a főiskola díszöségese multú énekára zendítette rá a Szózat-ot. Ünnepi hangulat ült az areokra, mintha templomban lettünk volna. Ennek utolsó akkordja mikor elhangzott, a főiskola közigazgatója üdvözölte a magas vendéget. Nehogy csak egy szót is kihagyjunk abból a beszédből, mely nagyon hűven jellemzi a sárospataki ev. ref. főiskolát s annak századok óta fennálló szellemét: szőrül-szóra adjuk, ime, amint következnek:

Méltóságos Főispán úr!

Különböző időkből származó néma falak tanúja ma mai ünnepeinknek. Fennállásuktól maig sok minden változott itt. Láttuk, miként tündek el a régiok: láttuk, miként emelkedtek újak. Láttuk, gyermekokból ifjak, ifjakból férfiak, férfiakból vének miként lettek. Sok változott itt méltóságos főispán úr, csak egy nem, az a szellem, melynek apolása és terjesztése nélkül, talán nem is lennének magyarok. Azok az útek, melyeket itt hirdettek, mióta all e főiskola, nem változtak soha. Ezek: a hazai- és a szabadság-szeretet szent igéi. Ez a kétő alapja egy erős és független államnak, egy erős és minden áldozatra kész nemzetnek.

Nem díszeskedem én ezzel méltóságos uram! A költésesség hű és pontos teljesítése nem erény! mégis meg kell említenem Méltóságod, mint a magyar állam hivatalos képviselője előtt e helyen és e alkalommal, mert a magyar protestantizmus sok gyánúsításnak volt kitéve. Nézzem meg miniket és látni fogja, hogy itt azokat a szent eszméket hirdettek és tanították, hirdetik és tanítják, a melyek nélkül betelt volna a külföldi keserő látomás: hogy: „a sírt, hol nemzet sülyed el, népek veszik körül”.

Rendületlenül, vérünk és életünk árán ragaszkodunk és ragaszkodunk ama szent eszmékhez, melyeket hűla az isteni gondviselésnek követ az alkotmányos magyar kormány is. Utánk nem válnak el többé, egyesült erővel dolgozunk a hazáért. Ezért őszinte a mi örömiünk, midőn méltóságodat, ma, mint vendégünket üdvözölni szorosenak van. Nem fogja talán minden megnyerni tetszését, de ennek a mi szegénységünk az oka, és mégis hisszük, méltóan fog minket találni a mai látogatásra.

Isten hozta Méltóságodat körünkbe! Örömmel, tisztelővel, szeretettel fogadjuk és környekozzük. Az Isten hozta!

És — és — talán, ha nem hallottuk volna, nem is mertük volna remélni sem azt, a mit a főispán úr szájából hallottunk. Igen, — megvalljuk nyíltan — mert mélységes keserűséggel bár, de azt éreztük lelkünkben, hogy mi sárospatakiak általában, mostoha gyermekei vagyunk a hivatalos Zemplénvármegyének! — O ugyanis, miután ki nyilvánítottá azt, hogy tekintse őt a főiskola *csin-pán* vendégnek, ki örömmel engedett a többszöri szíves meghívásnak, ki nek egyáltalában, soha sem volt szándékában az autonóm joggal bíró testület ügyébe beavatkozni, sőt ő az ilyen autonóm jogokat mással szemben is megvédelmezi: *magas elismerésnek adott kifejezést a főiskola működésé felett*, mely hasznára van az egész magyar hazának. S kérte a tanári karra, munkálkodására az Isten áldását. Aztán az ifjúsághoz is intézett a főispán úr ő méltósága egy pár, szívből fakadt szót, intve őket szorgalomra, hazalúti szeretetre s arra, hogy tiszteljék a jó hazaiakúit mindenkor, még ha nem egy véleményen voltak is. — A magas vendég szavainak elhangzása után az énekar zendített rá ismét egy rövid, alkalmi nótára, melynek éneklése közben megindult a menet felé a főiskola nagy régi épületébe.

A főiskola helyiségeinek meglátogatása.

Az illusztris vendég es kísérete a tanári karral és városi képviselőkkel egyetemben legelőször a főiskola legbelsőbb kincses helyiségebe, mely jelképe a mélységes tudományak is, — ment. Itt mutatta be a közigazgató a tanári kart a főispán úrnak. Azután Szinyei Gierzson, a főiskola szeles ismerető főkönyvtárnoka ismertette meg ő méltóságát a könyvtár kincseivel — már amennyire az idő rövidsége mellett megismertethető volt. — Ezután a szepészeti és régészeti muzeumot szemlélte meg a társaság. Azután felment a második emeletre, hol a természetrajzi muzeum, imaterem és a tápintőzeti diák lakó szobák vannak és ezeket nézte meg ő méltósága. Innen ismét egy másik lépésőn az első emeletre jött le a társaság s a régi épületet az újjal összekötő ajtón az akad. termeek folyosójára ért s a tantermeket sorra látogatta. Ezután a természetfajta szertárt nézték meg, mely szintén az épület emeletén van s annak a keleti részét, úgy ¹/₂-t foglalja el. Szépen felszerelt szertár ez, megfelelő az újabb pedagógia kívánalmainak. Érdekes volt egyik vendég az a megjegyzése itt: mennyit panaszkodnak az urak a szegénységről s ime mily gazdagon van minden felszerelve! (Tudná csak a *külvilág* milyen áldozatok ára e felszerelés!)

Lement ezután a társaság a főiskola udvarán — külön kертő alakított tér közepén levő — isk. kórház megnézésére. A ki ismeri ez intézményét a főiskolának, nem esodálkozhatik azon, ha úgy a főispán úr, mint egész kísérete a esodálkozással határos megelégedésének és elismerésének adott kifejezést. Innen a párját ritkító iskolakerit közepén levő tornaacsarnokot ment el megnézni, mely épület felszerelését, berendezését illetőleg minden bizonyossal kálja a versenyt — a látogatók bizonyossága szerint is — Magyarország akarmelyik intézetével szemben. Itt már nemcsak az intézmény teljessége szerzett gyönyörűséget a látogatóknak, hanem a növendékek fegyversége is a tornaszobában, melyet Kiss Elek buzgó torna-tanárral vezénylésre mellett a 7-ik és 8-ik oszt. produkált.

Ezzel aztán befejeződött a főiskola sok nevezetességének megnévése. Nagyon sietve, rövid idő alatt történt mindez, úgy annyira, hogy sok mindent nem láthatott meg a főispán úr még, a mit szívtén érdemes lett volna megnézni s még a látottakat is bővebben. De azért így is, reméljük, édes emlékek és még fokozódottabb nemes gondolatokkal és elhatározással hagyta el ő méltósága e sok szép idővel dicsekedő főiskolát.

Fogadtatás az állami tanítóképezdében.

Egy ¹/₂ 10 óra lehetett, mikor a főiskola kertből a magas vendégek kijöttek s kocsira ülve, az állami tanítóképezdehez hajtatottak.

Itt a kapunál Nemes Lajos kir. tanfelügyelő fogadta az intézet magas látogatóját, ki a növendékek által képezett két sorfal között, a növendékek lelkes éljéne között haladt Nemes Lajosnál balján az intézeti épület bejárata elé, kíséretével együtt, hol már az igazgató-tanács három tagja: Szekorák Kálmán esperes-plébános, Bálint Dezső ref. és Púza Sándor gör. kath. lelkészek; továbbá a tanári kar az igazgatóval élén várta a magas látogatóját az intézetnek.

Itt *Dezso Lajos* igazgató üdvözölte a főispán urat. Üdvözöl beszédjében a látogatás felett örömeinek adott kifejezést először abból az okból, mert az intézet 25 éves fennállása miatt most van szerencséje az intézetnek először főispánhoz: másodszor abból az okból, mert — bár megvan győződve a szónok, hogy Zemplémmegye jelenlegi főispánja mindig megleően érzett az állami intézet iránt — a személyes érütközésnek tapasztalat szerzésnek mindenkör üdvös eredménye szokott lenni.

Az igazgató ilyen irányú üdvözöl beszédére válaszolt ő méltósága s azon meggyőződésének adott kifejezést, hogy a haza boldogságának legelő munkái a tanítók; s kérte is a tanári kart, hogy az igazgató úr által hangoztatott hármas elvet: a hazának, a vallásnak és munkának szeretetét ápolják ezental is buzgalommal és a vezetőség alatt levő növendékek lelkebe törekedjenek beplántálni. Szólott ő méltósága itt is a növendékekhez is — intve őket szorgalomra, haza- és egyház-szeretetre.

A főispáni szavak elhangzása után mindnyájunk ajkán a szívből fakadt „Eljen” hangzott s aztán *Dezso Lajos* igazgató úr a tanári testület minden egyes tagját bemutatva ő méltóságának.

Az állami tanítóképzede egyes helyiségeinek meglátogatása.

A fogadtatás után az egész társaság elindult az intézet termeit, szertárát s általában felzáruléit megnézni. Megnézte a tantermeket, a könyvtárt, rajztermet, zenetermet stb. A zene-teremben az egész társaság egy kis pihenőt tartott, hogy egy-egy szemérem az intézet növendékei bemutatassák a dalművészet terén szerzett gyakorlatiásukat. — Hodossy Béla intézeti zenetánc dirigálása mellett elénekelték a Szózatot, a XXIII. zsoltárt és a Hymnusz.

Ez után az illusztris társaság lement a szépen gondozott intézeti kertbe. Itt már kötféle élvezetben részesültünk: szemlemben és anyagiban. A szemlemben nyújtotta a kertnek berendezése, annak a gondozásnak látása, melyről bizonyosságot tesz a kertnek külön képe is. Az anyagi élvezetet pedig az érett szőlő, mely e kertben — a kert nagyságához képest — elég bőven van.

Eltelve e kötféle élvezettel, kiment a kertből a társaság s a majdnem három órai figyelmes vizsgálódás után úgy 1/2 órai pihenőt tartott az állami tanítóképzede parkirózott udvarán és csomóba verődve, tárgyalgatni kezdett a látottak és hallottak felett. Már itt lehetett észrevenni azt a jótékony hatást, melyet egy-egy ilyen látogatás eredményez.

11 fele járt már az idő, midőn a társaság kocsiira ül s visszahajtatja a ref. főiskolához.

A villás reggeli.

A főiskola magas vendégeit a szives látás minden nemében részesíteni óhajtotta s 11 órakor villás reggeli adott a főiskola ebédlő termében. Nem kisebb fontosságú a látogatásnak e része az előbbieknél. Az itt elhangzott pohárköszöntőkben a megnyilatkozott szívek érzelmei nyertek öszinte kifejezéseket.

Legelőnek *Dr. Ballagi Géza* jogtanár állott fel s ivott áldomást Zemplénnvármegye főispánjára, ki a nagy Széchenyi politikai iskolájának a tagja, kinek elve vala, hogy Magyarország legyen vagyonos és művelt. Azval a tudattal köszöntötte fel főispán ő méltóságát, hogy ebben egyetért vele a főiskolának minden tanára, bármely politikai pártához tartozzék is. — Másodiknak *Mitrovics Gyula* ivott áldomást Matolay Etelc alispánjára, azt fejtegetve pohárköszöntőjében, hogy a sárospataki főiskola mindenkör örömmel üdvözöl, valahányszor nagy férfiakat tisztelhet falai között, mert minden ilyen alkalommal példány képeket állíthat az ifjúság élé és frigyét köthet e nagy férfiakkal. Es erre szükség is van az iskolának, melynek olyan rossz híre van némelyek előtt. Talán azért, mert itt bálvány-imádók laknak, három szent eszmének: az Isten, a haza és az emberiség szeretetének bálvány-imádói. Ezek után főispán ő méltósága emelkedett fel helyéről s tulajdonképen rekkeltál a két előbbit, de főleg a Mitrovics pohárköszöntőjére, kifejezést adva annak, hogy bár nincs minden főiskolai tanárral egy politikai nézetben, de azért ő úgy szereti az Istent, a hazát és az emberiséget, mint a főiskola tanárai. Es áldomás-poharat ezekért a munkásokért, a tanárokkért ürit. — *Matolay Etelc* alispán a független, a vagyonos és művelt Magyarorszáért emelt poharat, tulajdonképen a Ballagi Géza dr.

pohárköszöntőjére rekkeltálva, a nagy Széchenyi elvének alapjára a függetlenséget tette. — Aztán *Dr. Molnár Béla* orsz. képviselő, ide valónak állítva magát, a nemes miszidőt teljesítő főiskoláért ivott. — *Id. Moczner Gyula* abból indult ki, hogy a fát gyümölcséről ismerhetni meg, az iskola algondnokaiért mondott köszöntőt. — *Id. dr. Lengyel Endre* a főispánért, megének azon fiaért, ki annak idején hazánkért küzdött, ki megének szükségleteit kielégíteni segít: aki mint vezér, a politikai élet terén a mai kor követeléseivel szemben és elleneségek köztött tapintattal igyekszik vezérelni: üriti poharát.

Dr. Lengyel Endre után *Szinyei György* mondott nagyon érdekes s történelmi vonatkozásokkal teljes pohárköszöntőt ismét *Molnár* főispánért, a ki nem rendszabályokkal, de a szeretetnek lelkeivel igyekszik kormányozni. Ezt megelőzőleg azon történelmi adatokat emlitette fel, hogy a sárospataki főiskolával közel-bbi viszonyban Zemplén vármegyének több főispánja és alispánja volt a régibb időben, mit a nagy Bocsay István zemplénnmegyei főispán, Szirmay György, a nagy kurucz Szemere László, Szomotor mellett a Bodrogha fult Klobusiczky alispánok. Majd midőn — mondá tovább a számot — a grászos idők bekövetkeztek, meghunyászkodott a vitéz Zemplénnmegyei és a főispánok félni kezdtek a pataki iskolától, de félni kezdett a főiskola is a főispánoktól, mert e főiskolát soha sem lehetett rendszabályokkal kormányozni. Ekkor tért át a szeretettel kormányzó Molnár főispán éltetésére. — A főispán e pohárköszöntő után ismét felett s az igaz érzelem ült arcára, mikor arra kérte a főiskolai tanári kart, hogy vegyenek részt Zemplénnvármegye kormányzatában, hiszen erre nagyon is hivatottak; és kérte a tanári karuk becsülését továbbra is.

Majd *Kun Dániel* ivott áldomást a pataki főiskola pátronus családjának egy jelenlevő tagjára: *Vay Ernő* grófért. Aztán fellélt *Radassi György*. Szívből szolt, de a szívekhez talált is. Elmوندá, hogy mennyire örül ő ezen a napon, mert talán elfogja ez a nap ozslatni azt a borút az iskola egeről, a mely neki, meg vele együtt nagyon soknak úgy fáj. S az az, hogy S.-a.-Ujhelyben erről az iskoláról, ennek tanítóiról és tanítványairól olyan hírek szállingóznak, melyek nem felelnek meg a valóságnak, mintia ugyanis itt nyeresek, macakosk és még sok minden ilyenféle természetiek volnának. Es ezt előbbi emberek hangoztatják. Pedig csak a két Ujhelyben lakó algondokra kellett volna gondolniok, és a hír alaptalannak bizonyul előtűk. Mindent annak tulajdonítják szónok, hogy a hivatalos megye leskartoála a főiskolát és elfejeztette, hogy itt nem minden irányban hajló modern emberek nevelnek, de elyeket eszegetnek a szívekbe. Üriti poharát a hivatalos megyének a főiskolával való kibéküléseért *Zsindely István* dr. Molnár képviselőt élteti.

Fejes István a főiskolai kormányzóság nevében élteti az itt megjelent vendégeket összesen, de kiemeli különösen a főispánt, alispánt. *Szekerák* és *Páza* esperes plebánusokot.

Szekerák Kálmán annak előre bocsátása után, hogy ő maga is a tanúgy terén töltötte el életének a javarészt s ma is előszoretettel munkálja a népnevelés ügyét, a sárospataki főiskoláért iszik, mint amely intézet iránt mindenkör különös nagyra-becsüléssel viseltetett. — *Dezso Lajos* a népnevelés tartja a nemzeti műveltség és boldogsága alapjának és áldomását a főispán ömeltóságáért iszik. — *Kun Dániel* a három békében élő hitfelekezet papjairát mondott pohárköszöntőt. — *Szabó Zsigmond* a főiskola hálás tanítványának valja magát és elismeri, hogy Sárospatak város sok mindent — még anyagit is — köszönhet az iskolának és tanári karának. Ebből a szempontból ürit poharat a főiskoláért és tanári karáért. — Utolsó előttinek *Páza Sándor* szolt fel s felköszöntötte a meglátogatott két kultur intézetet. — Végül *Vay Ernő* gr. köszönte, hogy személyéről is megemlékeztek.

Talán még tovább is következett volna az érdekesebb-érdekesebb pohár köszöntők sora ha az indulásra nem üt az óra. Es a társaságnak egy része kihajtatott az állomáshoz s az 1 órai gyorsvonattal visszatért S.-a.-Ujhelybe; egy másik része pedig vidám hangulatban bevárta a délutáni személy vonatot.

Ime így folyt le az a főispáni látogatás, mely örömet hozott a városnak és a két kultur intézetnek, melytől mindannyian üdvöt és jót remélünk. Vajha reményünkben nem csalatkozának!

Réz.

Színház S.-a.-Ujhelyben.

Folyó hó 3-án esütörtökön „A minta férj” című francia bohózat került szíre, valamivel nagyobb száma közönség előtt, mint az első két előadásnál voltak. A közönség legnagyobb tetszését Malivaud (Borbély) nyerte meg ügyes játékaival, ki akár mint a papucs-kormányt teljes megadással tűrő minta férj, akár mint felültetett kedves legjobban felett meg szerepének. Es mi adunk neki tíz évet, mint ő kedves életjárjának, igen jó erő lesz belőle, ha el nem gyengül. Aurora (Pataki Vilma) Malivaud neje úgy hűen játszotta szerepét, hogy az anyák és feleségek, (kik szemesebbek férjükre mint ő) méltó példát vehetnének róla a mi örökünk; a nőknek pedig, mint anyós elrettentő példát szolgálhatott. A közönség játéka iránti elismerése teljesen megérdemelt. Kitűnően adta a kitarított nő szerepét Eleuteria Kisasszony (Miklósy Ilona) is. Tehetséges közdő, kit a közönség jóakaró rokonszere nem teljesen elbizakodottá, hanem az csak buzdításul szolgálja a további tanulásra, mely jövendő sikerének feltétele.

Pénteken október 4-én, „Az arzó szép”-ben Morel (György Kazaliczky) ért el nyugodt és az általa képviselt eszmének megfelelő fellépésével nagyobb eredményt, meglehetősen drámai erő, de néha szinpadit határa törekézik. Miklósy Ilona, mint batyja életéért remegő testvér, nem érezte magát otthonosan szerepében meglátzott rajta, hogy neofita. Hetényi (Albin mark) nagy fába vágta fejszéjét és bele is tört. Kedélyes kis fiú, ki meglehetősen szorgalommal tanu ta be lelkéjét és fel is mondta szépen. Daróczy Ilka (Palma) rokonszere alak. Lemondás az özi vagyonról, búcsuja örömei és bánati emlékeitől elég megkapó, de láj-dalmat nem éreztük vele. Borbély Sándor (Pammarche Hugó), kedélyes együgyű gróf, könnyebben alakzik meg a körülményekkel, mint hasonló faj-belle. Természetes játékaival és ruhájával szimpatikus egyéniség, kitűnő halász. Mint ő a potykák, közönséget őt úgy szereti. Bartos (Hoei koldus) inkább banditának, mint koldusnak látszott. Makó Erzsike (Andor apród), kedves baba.

„Szegény Jonathán” nagy operette szombaton akart nagy hatást elérni, de faskot valott, mert sem primadonna sem tenorista, sem muzsika nem volt hozzá, a mi talán fő-fő kellék egy operette sikeres előadásához. A mi a primadonnát (Fehér Szeréna) illeti, először nem alak, másodszor feszélyezett játékos és végül csak kottát énekel. Jóllehet a magas éret is kibírja bizonyos arzmunkáival, de előadásában semmi élet, semmi érzés, mi a hangnak kellemes íz kölcsönöz és magával ragad. Nincs oly nagy érezbánya torlában, mint impressariója mondta, vagy talán még nem az igaz érre akadt. Majd megássuk. Rédeu (Vaudergold) jó tiszta tenorista, de vegyem magához egy basszistát is, ki a mélyebb hangokat majd énekel helyette, mert bizony még megerőtelti magát és mert mi hallani akarjuk a mélyebb hangokat is. Kövesy (Tripp Jonathán) kitűnően alakít, szemlemben vizezel és physiognomiájához jól áll a mumika, de inkább jó Náthán, mint Jonathán, mert ennek énekei is kell, a mit pedig ő nem tud. Molly szakasné (Kövesyné) jól időmival tipikus alakja a jól konservált szakasnéknak, kedves játéka rokonszere és hangja is kellemesebb több érzéssel: de bocsásson meg ő sem primadonnának való, hogy miért? rá hajgyuk, ki találja ő maga. Borbély Sándor (Anikly Tóbiás) bar szerencsétlen impressario de szerencsés színes. A zenekar gyenge és kezdetleges játékosokból áll, sem-hogy a gyenge operette hatásának eméséséhez hozzájárulhatott volna. Szegény Jonathán!

Vasárnap két előadás volt. D. u. 4 órakor fél-helyárrakkal, nép és gyermek előadásul „Storu Izsák A bázaló zsidó”, este 1/8 órakor rendező helyárrakkal „Náni” énekes népszimű adatot. Egyetlen darab, melyre eddigelő lelki fordulás nélkül elmondhatjuk, hogy sikerült. A meglehetősen erős szerencsés összeválasztása, mert legtöbbször az a hita, hogy egymást még kereső ismert egyének kerülven össze, egymás játéka könnyelműen figyelni és szabadon nem alakíthatnak, a harmonikus játék, mely jelen darabban érvényesült, az előbbiekhöz képest nagy haladás. Kreuzer Michel (Borbély) kitűnő sváb, gyermekei Náni (Kövesyné), Szepi (Kövesy) mint ha csak annak szülöték volna, Szilárd Péter (Hartos) eredeti öreg udvarló. Jól játszottak a többiek is.

A második hetet szerencsésebb darabul kezdtek; a közönség érdeklődése is nagyobb volt. Onnet György szép darabja „A nagyáras” mindvégig

De hátha jobb az így? Hátha elfeledlek!?
S nincs velök emléke szerető lelkennek!?
Vagy büneik nagyok!?
Oh akkor engem semmi nem vidítna!
Csittülj szívt! — Teremtőm! legyen meg mindig a
Te szent akaratom!

Kubowich Géza.

Modern dalok.

I.

Párbaj-világ.

A hat éves kis Palikát
Kérdé minap a bácsija:
„Mond meg nekem: mi lesz te,
Ha nagyra nősz kis Palika?”

A kis Pali erre bátran
Felütötte okos fejét.
S mellét verve, büszkén felelt:
„Mi leszek? ... hát — párbajsegéd?”

II.

Szörnyű zavarban.

„Bátorság Elemér
Ne essél kétségbe”
Szólt Irén, a mikor
Az anyja belépe.

De szegény Elemér
Elvesztette esztét,
S megkérte nagy hamar
Iréneknek kezét.

III.

Modern házasság.

Oltár előtt megesküsznek:
Holtomiglan-holtodiglan.
Otthon meg a lakadalmat
Ünneplik meg kedvvel, vígan

Másnap reggel felébrednek,
Körülnéznek miud a ketten,
S így sóhajt fel mind a kettő:
„Szent Istenem, jaj, mit tettem!”
Reim Lajos.

HUMOR.

Nagy igazságok.

melyeket a kis-pataki közs. iskolai gyermek mond.
Tanító: Melyik Sárospataknak legpiskosabb utcája?
Gyermek: A községi iskola köze.
Tanító: Miért?
Gyermek: Mert telve van mindenféle gazokkal, a melyek-
től más helyen a város előljárósága tisztítottatni szokta az
utakat.

Tanító: Ismeritek a szerb tövist? Láttatok-e már ilyen
növényt?
Gyermek: Ismerjük, hiszen a községi iskola közén maga-
sabbra nőt, mint a kerítés.

Tanító: Mire valók az utcák szélén az árkok?
Gyermek: Arra valók, hogy azokban a csalán, szerb tövis,
csudafa tenyessenek.

Tanító: Szabad-e városunkba éjjelenként a köcsendet za-
varni?
Gyermek: Kis-Patakon szabad, mert ide sohasem néznek
le az éjjeli órók.

Gondolatok.

Még száz év előtt kevés oly történelmi mű
jelent meg, melyeket ne ócsároltak volna: most
ellenben, kivált Franciaországban, divattá lett
az eseményekben minden erkölcsiség iránt kö-
zönységet színelni és csak azt emelni ki, a
mi értelmi és politikai.

A legszabadabb demokráciában is lappang aris-
tokrácia.

A testi mivelesnek a lelkivel illő mértékben

* Nagy-Patakon is így van. a szedő.

való lábizgatása az arany középut, melyen a né-
pek legbiztosabban eljuthatnak a felvilágosodásra.

Gyomornak nyelv, léleknek szem a természeti
tükör.

Szerkesztői üzenetek.

R. L. Bpest Megkaptam. Köszönöm. Abban az ügyben
levél megy! — J. K. S.-a-Ujhely. Szíves ígéretét türelmet-
lenül várjuk. Kérdezett közlünk. — M. A. Kiszéő Öröm-
mel jegyeztük elő. — K. P. B.-Szentánny. Az a régi nem
vált be! Nem lehetne mással kieserlni? — N. M. Z.-Ca-
ndios. Sz. E. S.-a-Ujhely. Miért kelljen rogatnunk? — Dr.
B. B. Debreczen. Köszönettel vettem; at is adtam! Udv!
— P. K. Szerencs. A folytatást várjuk! Ott nagy a moz-
galom. — Igaz-e a politikai lap megindítása? — M.
E. Hononna. A szabadság idő lejártug vedd át az E.
szerepút! — Atya. (Bodrogköz.) Mikor lesz a találkozó?
Addig talán levélben is lehetne tudatni egyet-mást! — P. M.
Kis-Azur. Kapod-e a lapot rendszeren? Miért nem küldesz
valamit? — R. S. Budapest. Szívesen üdvözljük mun-
katársaink között. Excelsior! — F. A. Kis-Várda. Levél
ment. Kapta-e? — W. R. S.-a-Ujhely. Nem vált be! Talán
más — inkább!

A közönség köréből.

S.-a.-Ujhelyi színészet.

A s.-a.-ujhelyi városi színházat a folszolgabíró
Kövessey Albert szinigazgatónak adta ki, aki eget
földet ígért s tekintve, hogy Kazaliczky, Daróczy.
Miklóssy Ilonka nevei a névsorban foglaltattak a
publikum a legjobb reményeket fűzte a társulat
működéséhez. Két heti saion után azonban kitűnt,
hogy a társulat operetteket adni nem képes, mert
erre az igazgató erőket nem szerződöttetett s ez a
publikumban általános megütközést keltett. Mi a
magunk részéről azt tesszük hozzá, hogy ha az
igazgató ur társulatát ki nem egészíti, bármily el-
néző is a publikum Ujhelyben a különben is
kezdő igazgatóság szomorú véget érhet. F.

Nem tudjuk a felszólalás mennyiben alapos és jogos,
de nehogy egyoldalúsággal vádoltassunk, adjuk ugy, a mint
vettük a fenti sorokat. Szerk.

H i r d e t é s e k.

ZSIHOVITS GYULA

vas-, fűszer-, liszt-, festék-, gazdasági eszközök és konyhaberendezési üzlet

Sátoralja-Ujhely.

Van szerencsém e lapok t. olvasóit tisztelettel értesíteni, hogy Sátoralja-Ujhelyben a Rákóczy-utczán 779. sz. alatt (Reichard Mór és fia
czég házában) ZSIHOVITS GYULA czég alatt egy, minden igényeknek teljesen és megfelelően berendezett

vas-, fűszer-, liszt-, festék-, gazdasági eszközök és konyhaberendezési üzletet

nyitottam. — Legfőbb törekvésem oda fog irányulni, hogy üzletemben az e szakba vágó összes keresett cikkek mindenkor feltalálhatók legyenek.

E téren való sok évi nagyobb üzletekben működésem, szerzett tapasztalataim és szakképzettségem számomra a legkitűnőbb üzleti össze-
kötetéseket biztosítják és azon reményre jogosítanak, hogy mélyen tisztelt verőim igényeit úgy ocsó, valamint pontos kiszolgálás tekintetben
mindenkor kielégítek.

3-3

Zsihovits Gyula.

Sternberg Armin és testvére
Budapest, VII. k., Kerepesi-ut 36.
Sajátgyártmányú, mindenféle hang-
szerek és azok felállítás és átkarolásai
munkái javítása és hangolása szak-
szerei pontossággal teljesítik.

Legújabb! Legújabb!

INTONA

Elpusztíthatatlan acélhangokkal
változtatható érez-játéklapokkal és
korlátlan másorral.

Ezen új találmány hangszereit minden elő-
zetes tanulmány és zeneismeret nélkül, száz meg száz tetsző szerető zenedarabot lehet
járatani. Ára 12 frt, a kőtalapok darabja 30 fr. Megrendelések az árak előleges be-
küldése mellett vagy utánvételre teljesítenek.

„Columbus”
ez, és kár, szabad, cimbalom-verő-
fej megcsinált az előző pam-
tózást és ezernél, erős és csengő hangot nyernek általa.
Minden verőre bárki rábuzhatja és mindenkor le is buzhatja.
Sohasem pusztul el. Ára a verőtalapokkal az utóbbiak minőségére szerint 1,50, 2 frt 2,50
3 frt és 3,50, 4 frt. Külön a „Columbus” verője párhoz 1 frt.

HARMONIKA

saját készítményű

a legkitűnőbb hangokkal.

3 frtól kezdve 4—5—6—

7—8—9—10— frt és feljebb

Különlegességük acélhangu

harmonikáikban.

Legújabbban megjelent

Magyar

harmonika-iskola

az egy vagy két-soros harmónikához (30 legrövidebb zenedarabot), melynek segítségével
minden előzetes zeneismeret nélkül a harmonika játszást egy fél óra alatt mindenki
megtanulhatja. Az egy-soros harmonika-iskola ára 1 frt, a kétsoros harmonika-iskola
ára 2 frt, mely kétször kétféleképpen lehet megvásárolni.

Képes árjegyzékek: a) harmonikáról; b) mechanikai zenélő-művek
ról és zenélő dísz tárgyakról; c) minden egyéb hangszerekről
és hurokáról külön kiadásban ingyen és hirtelműve küldeték.

Javítások pontosan teljesítenek.

Ócska hangszerek becsereítetnek.

4-20

Téglagyár-eladás.

A sárospataki közbirtokosság folyó 1895. év november hó 4 én d. e. 9 órakor

Sárospatakon, saját helyiségében tartandó nyilvános licitáczió örök aron eladja Kis-patakon levő százados téglagyárát, a téglavető területtel, a rajta levő épületekkel és a hozzátartozó 14 hold földdel.

A téglavető terület és a 14 hold talaja a köztapasztaláson kívül, László Ede ur tudományos megvizsgálása szerint is **tégla- és fedél-cserép-gyártásra** kitünően alkalmas. — A gyártelep a vasút állomástól 2 kilométernyire van.

Venni szándékozók a licitácziónál 500 frt bänompénzzel jelentkezhetnek.

Sárospatak, 1895. október 1.

Id. dr. Lengyel Endre,

közbirtokossági elnök.

D. Klein J.

az összes orvos tudományok tudora
fogorvos és műfogász

lakik:

Sátoralja-Ujhelyben,

Kazinezy-uteza 1. sz. a. (volt Rácz-féle ház.)

2-2

LEONHARDI-FÉLE TENTÁK

a legjobbak csakis valódi a feltalálótól:

LEONHARDI ÁGOST, Bodenbach a. d. Elbe.

Ezen véd-

császár királyi osztr.

36089. szám.

jeggyel

magyar királyi szabadalom

48274. szám.

(5-10)

Író-tenták:

Leonardi-féle

Anthracen-tenta kék- fekete
Legfinomabb könyvtenta kék- fekete
Alizarin-tenta zöld- kék- fekete
Gallus-tenta
Világposta-tenta koromfekete

Legjobb író-tenta a könyv-
vezetéshez, határtalan tar-
tósság okmányok számára.
Szabadalmazott eljárásom
szerint készítve.

Másoló-tenták:

Leonardi-féle

Anthracen-másoló

Alizarin író és másoló

Encre violette noire communicative

Violette kettős-másoló

Fekete világposta-másoló

Non plus ultra-másoló

Kitünően másolódnak: egyszersmind könyv-
velésre is ajánlatosak.

Egyetlen tenták kereskedelmi levele-
zésekre, melyekről hónapok múlva
újra másolatok készíthetők.

4-6 másolatot ad. Fontos bankoknak, bizto-
sítótársaságoknak és tengerentúli levelezésre.

Leonardi-féle Színes-tinták, autografa-tenták, hektograph-tenták, folyékony-tus mérnököknek és rajzolóknak, **tenta-porok** és kivonatok, **bélyegző-festék**, **másoló-festék** legszebb írógép festékek: fehérneműi jegyzes-festék, folyékony enyv- és gummii, halenyv, fenyenyv, Eau de Labar **raque** tentafoltok eltávolítására papírról és fehérneműről. **Pecsétviaszok** stb. stb. A bel- és külföldi legtöbb írószerekeskedésben kaphatók.

Tessék árjegyzéket kérni!

Őszibarackfa-esemetek nagymérvbeni eladása.

Eladásra szánt készlet: 103 legkiválóbb fajban minitny 80,000 db.

Csemeték árai: az 1-2 éves gazdag Gyökérű, életkoros csemeték darabja (azok erőssége szerint) 20 krtól 40 krtig.

Nagy- bani árak	100 db.	40 kros csemete	1 vagy 100 fajban	38 Ft.	
	250	40	1	100	36
	500	40	1	100	34
	1000	40	1	100	32
	5000	40	1	100	30

Igen nagy készlet van a következő fajokból: (melyekben a kitünőbb-
nél kitünőbb korai amerikai fajok nagy részét bent foglalhatunk) Amsteden,
Beatis, Egres-féle durraná Grosse Mignonne hajtve, Grosse Mignonne
gardive, Gyümölcskerék királyi, Honeywell, korai Sander, K. Lipót,
Lord Palmerston, (egyente a Saint Joséval), Metella díjazottá, Mező-
nadrómi durraná, Olga királyi, Prescoe de Canada, Tisser's korai Rothie
may de Brig, Szép órnó, Szögi durraná, Valparaiso, Ven. as emlője,
Vezir-féle korai durraná, Waterloo, Wiltier, Württemberg királyi stb. stb.

Tessék árjegyzéket kérni!

2-6

Tessék árjegyzéket kérni!